

Masnußen: Jeg vil kun tillade mig en meget kort Bemærkning angaaende Forslaget under Nr. 77 se Till. B. Sp. 599—600. Dette Forslag er stillet af den høitærede Indenrigsminister og gaar ud paa, at det, som ved Finantslovens 2den Behandling blev vedtaget, nemlig, at der skulde ydes et rentefrit Laan til 4 Fiskere fra Ellinge og Sønstinge Lyng, skal udgaa. Jeg vil nu meget bede det høie Ting om at fastholde den Afstemning, som fandt Sted ved 2den Behandling, og jeg tror ikke, at jeg behøver her nærmere at motivere det, da jeg tidligere har gjort det saa temmelig udførligt. Imidlertid skal jeg dog tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte ved Sagens 2den Behandling; i Dag udtalte den høitærede Minister sig ikke videre om Forslaget, men beholdt sig til sine Udtalelser ved forrige Behandling. Der siger jo den ærede Minister, at han betragter Sagen simpelthen som den, at en Fisker ønsker en Baad og vil have Hjælp dertil af Statskassen. Jeg betragter ikke Sagen saaledes, jeg betragter den i Virkeligheden saaledes, at det, hvorom det her dreier sig, er ikke om disse Fiskere alene, thi var det kun om dem alene, var det vel ikke værd at ansætte sig saa meget for at sætte det igjennem; men jeg tror, at Sagen har meget stor Interesse for mange flere Beboere i denne knappe Egn, og naar den ærede Minister siger, at der her ikke gjøres Forsøg eller Prøver, saa er det jo netop en Prøve, thi der er Fisk i Overflødighed i Havet; men der er Ingen, som kan fiske, fordi de ikke have Redskaber til at fange med, og de kunne ikke komme ud paa Havet. Derfor siger jeg, at der netop her skal gjøres en Prøve ved at tilsaa dette Laan til disse Mænd, som ville opoffre sig for Sagen, og jeg vil gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, at man maa være disse Mænd taalmodig, fordi de ville gjøre dette Forsøg. Jeg vil derfor blot ved disse korte Udtalelser tillade mig at bede det høie Ting at fastholde sin Afstemning ved 2den Behandling og navnlig at stemme mod Ministerens Forslag.

H. N. Hansen: Jeg har bedet om Ordet for at gjøre nogle saa Bemærkninger om nogle enkelte Punkter. Det første af disse er Spørgsmaalet om Tillægget til Lærernes Lønning. Man vil have bemærket, at det Forslag, som nu foreligger, stillet af Udvalget, ikke omfatter Lærerstanden i Kjøbenhavn. Dette Resultat stemmer ganske med mit Ønske. Værdige Medlemmer ville maaske erindre, at jeg i forrige Samling udtalte mig i den Retning, at der ikke var nogen Anledning til at tage Lærerstanden i Kjøbenhavn med paa dette Punkt. Det vil imidlertid være i sin Orden, at de forskjellige Betragtninger, der her gjøre sig gjældende, gjenkalbes paany i Grundrængen, og det saa meget mere som jeg veed, at flere andre Medlemmer have haat forskjellige Tvivl

om denne Sag. Jeg skal da nævne, at den væsentligste Grund for adskillige Medlemmer til ikke at foreslaa Kjøbenhavns Lærere medtagne blandt de Lærere, som skulde have Dyrtdstillæg, er den, at de kjøbenhavnske Lærere efter de nu gjældende Lønningstilkendelser ere stillede saa gunstigt, at det Tillæg, her er foreslaaet af Udvalget, kun i ringe Omfang vil komme dem til Gode. De kjøbenhavnske faste Lærere begynde nemlig med en Gage af 1,400 Kr., der efter hver tre Aars Forløb stiger med 275 Kr., og de Herrer ville altsaa se, at de kjøbenhavnske Lærere efter sex Aars fast Ansættelse ere naaede op til 1,950 Kr. Naar det nu bemærkes, at Udvalgets Forslag gaar ud paa, at Dyrtdstillægget først skal begynde efter fem Aars Tjenestetid, saa bliver det kun et meget ringe Antal Lærere, der her ville komme i Betragtning til at nyde Godt af dette Tillæg, og for de Allerfeste vil, som nævnt, Differencen imellem 1,950 og 2,000 Kr., som jo er Magnum for Udvalgets Forslag, være af saare forsvindende Betydning. Dette Hensyn har, som sagt, for adskillige Medlemmer været det Afgjørende for at de ikke have stillet Forslag om, at ogsaa de kjøbenhavnske Lærere skulle medtages. Det vil ses, at, for saa vidt Finantsministerens Endringsforslag skulde have nogen Udsigt til at gaa igjennem, vilde Sagen i saa Henseende for de Medlemmer, der se den paa den Maade, som jeg nu har nævnt, stille sig noget anderledes; men da der jo er liden Udsigt dertil, saa er det ganske naturligt, at ærede Medlemmer, der dele denne Opfattelse, maa være imod saadanne Endringer, som Finantsministeren har foreslaaet, da der derved vilde komme en Uoverensstemmelse imellem Kjøbenhavn og Landet, som man ikke kunde anse for heldig. En anden Række af Betragtninger, som her har gjort sig gjældende, og som for mig er afgjørende, er den, at de kjøbenhavnske Læreres Forhold, som sagt, ere endelig ordnede i 1874, og Kjøbenhavns Kommune er saaledes her kommen et Stykke forud for Landet, desto værre er jeg bange for et temmelig langt Stykke, men saa Meget er i alt Fald vist, at det, som foranlediger, at vi overhoved nu paa Finantsloven skulle have hele denne Sag afgjort, er jo Manglen af en behørig Skolelov for Landet, og desto værre er der, det kan jeg her i Parenthes bemærke, neppe megen Udsigt til, at det Forslag, som her i denne Sal er henvist til et Udvalg, skulde i denne Samling føre til et endeligt Resultat, men, som sagt, i Kjøbenhavn er Forholdet ordnet med Hensyn til alle Nuiddens Priser for Lærerstanden, og det vilde altsaa være unaturligt, forekommer det mig, om man nu igjennem Finantsloven vilde søge at flaffe de paagjældende Lærere et yderligere Tillæg. — Endelig er der en tredje Række af Betragtninger, som her har gjort sig gjældende, og det er den, at man har undret sig over den Modsatning, der er til Stede mellem Kjøbenhavns